

Славейчето

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всеки месец през учебната година. Годишен абонамент 10 лева предплатени.
Одобренъ и препоръчанъ отъ М-ното на Народната Просвета съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редактори: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ и РАДКА СТАНИМИРОВА

ГОДИНА ПЕТА
9 и 10
Април и Май 1941

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06.

ДВЕ ПРИКАЗКИ

отъ Владимиръ Зеленгоровъ

1. ДОСТОЙНА ЛИ Е СТОЙНА?

На всеки празникъ стара проста женица ставала рано, премънявала се хубаво и отивала на църква преди още свещеникът да е отишъл. Понѣкога преваряла и клисаря. Ударяла камбанитѣ и сѣдала предъ черквата. Клисарятъ дотичвалъ още съненъ.

— Не те е срамъ! Безбожникъ такъв — нахвърляла се тя срещу него, — спишъ до пладне и карашъ хората да те чакатъ предъ вратитѣ на черквата.

— Кой те кара да дохождаш толкова рано? — оправдавалъ се той, ала тя ливала струя отъ думи по него и той мълквалъ. Влизала съ него въ църката, разпоредяла, поправяла наредбитѣ му, мърморѣла. Бъркала се въ работитѣ и на свещеника.

На Гергьовденъ отишла на църква още въ зори. Ударила камбанитѣ и седнала предъ камбанарията. Като чакала, задрѣмала и въ съня си дочула нѣкакъв шумъ. Събудила се, вдигнала очи. Изъ тъмнината, откъмъ камбанарията се спускала люлка, обкичена съ цвѣта и житни класове. Чулъ се гласъ: „Стойне, Богъ повелява да се качишъ на тази люлка. Ангели ще те залюлѣятъ за здраве и ще разбератъ имашъ ли грѣхове.“

Баба Стойна, цѣла разтреперана, седнала. Трепнала люлката, повдигнала се, люшнала се въ въздуха. Нѣколко гласове запѣли: „Слава, слава на праведнитѣ.“

— Слава, слава на праведнитѣ! — пригласила имъ баба Стойна.

Чулъ се гърленъ гласъ:
— Достояйна ли е Стойна за рая?

— Господи, — отговорилъ пискливъ гласъ, — не е достояйна.

— Какъв е грѣхътъ ѝ?
— Отива въ църква преди опредѣленото време, бърка се въ работата на свещеника и клисаря. Обича да се хвали.

— Така ли! Тогава за нея нѣма мѣсто въ рая, ако не се освободи отъ тѣзи си грѣхове!

— Да бѣде волята Божия! Слава, слава на праведнитѣ! — запѣли гласовѣтѣ. Люлката полета се спуснала. Бабата слѣзла цѣла разтреперана и бързо се върнала у дома си.

— Петко бе, каква е тази люлка съ вжжета въ олтаря — попитаа свещеникътъ като дошълъ. Клисарятъ му разказа какъ съ нѣколко души изцѣрили баба Стойна отъ черковнитѣ ѝ навици. Свещеникътъ се разсмѣлъ отъ все сърдце.

Отъ тоя день баба Стойна не идвала вече въ църква преди свещеника и клисаря, нито пъкъ се бъркала въ черковнитѣ работи.

2. АМИ КАМЪЧЕТО? . . .

Една хубава мома на всѣка седѣнка отивала съ нова кѣделя.

— Старата изпредохъ, — похваля се на всички, — и започвамъ сега тая.

— Кога пъкъ я изприда — рекълъ си единъ момъкъ, — не виждамъ ли, че повече приказва и сѣди, а по-малко преде и си отива съ едва за-предено вретено. Да я изприда въ кѣщи! Едва ли.

А момата продължавала да носи на всѣка седѣнка нова кѣделя и да се хвали.

— Чакай, — рекълъ си момъкътъ, — да я изпитамъ.

И една вечеръ незабелязано сложилъ въ кѣделята ѝ едно камъче. Прѣла момата презъ цѣлата зима де що седѣнка имало, ала той не видѣлъ да падне сложеното отъ него камъче. Повѣрвалъ, че тя преде у дома си и наистина на всѣка седѣнка носи нова кѣделя. Решилъ тогава да я поиска за жена и започналъ да я задира. Но, на една отъ последнитѣ седѣнки, току що седналъ до нея, и тя запрела вретеното си, а камъчето, хопъ — паднало. Тя го погледнала, па се засмѣла:

— Мама ми свива кѣделята тази вечеръ, и вижте, какво камъче е завила въ нея. — Продължила пакъ да си приказва и да се смѣе. Момъкътъ я погледналъ, но не казалъ нищо. На Великденъ момата се премѣнила съ нова фуста. Срещнала момъкътъ, похвалила му се:

— Сама си я изпредохъ, сама си я изтъкахъ.

— Ами камъчето? — попиталъ той.

— Кое камъче?

— Това дето падна на последната седѣнка отъ кѣделята ти. По Коледа го поставихъ въ нея, за Великденъ изпадна. Значи — за една зима, една кѣделя си изпрѣла. Отъ нея ли изтъка фустата?

Момата свела очи и си тръгнала посрамена.

Телефонче

1.
Телефонче, братко, жалъ ми е за татко, че отъ месецъ вече той е тѣй далече! Искамъ днесъ гласа му азъ да чуя само и да му разправа че съмъ жива, здрава. . .

На далече, казватъ, съ тебе се приказва — но какво да сторя, за да му говоря!

2.
Ето Ваня малката взе въ рѣка слушалката. Вика „ало“, „ало“ — моля те, Централа, дайте ми Бургасъ, искамъ съ Драго Христовъ, съ Драго машиниста да говоря азъ!

3.
Ало, ало, моля, ти ли си, бе татко? Ехъ, гласа ти колко тукъ се чува сладко!

Казвай, казвай, чувамъ — сякашъ, че сънувамъ! . . . Съ здравето добре съмъ, роклята харесвамъ, батко все ме бие по-голѣмъ нали е! Мамичка е здрава, тя ме защитава, шарената котка е добра и кротка. . .

Ти кога ще дойдешъ — искамъ да те видя! Тѣй — да съмъ спокойна — значи — за Великденъ! Съ радостъ ще те чакамъ, татенце любими, и като на кака книжка донеси ми! Хайде много здраве, всичко ще направя, нѣма да лудувамъ и си те цѣлувамъ!

4.
Телефонче, братко, ти докара татко отъ далечъ — при мене! Сякашъ тукъ бѣ сгушенъ и му сладко слушахъ думитѣ засмѣни! . . . Ехъ благодаря ти, че ми го изпрати. Ти си тѣй добричко, ала поздравявамъ и добрия чичко, който те направи!

Асенъ Босевъ

ПРОЛѢТНА ИГРА

Шомъ видѣ, че вредъ децата спуснатъ вече хвърчилата съ пѣсни и ура, Митко своята дружина въ разцвѣтѣлата градина бързо я събра.

— Чуйте, палави другари, — имъ извика главатаря съ властния си гласъ. — Книга и конци, лепило донесете и хвърчило ще направя азъ.

Шомъ тази заповѣдъ изрече Митко, всѣки се затече къмъ дома си. Прѣвъ се завърна следъ минута Стефанъ, личностъ най-прочута, съ две кълбета връввъ.

А следъ него бързо Сия дотърча съ парче хартия — тънка, въ розовъ цвѣтъ. Най-подиръ Иванчо Лесевъ въ шепитѣ брашно донесе, а вода — Игнатъ.

Съсъ запретнати рѣжави въ мигъ хвърчилото направи Митко и съ конецъ шомъ го въ жглитѣ завърза, литна то нагоре бързо, сякашъ бѣ врабецъ.

Но. . . хвърчилото въ клонетѣ на зла круша се заплете и остана тамъ.

Отъ дружината обиденъ Митко бързо си отиде цѣлъ потъналъ въ срамъ.

Петъръ Горянски

Съ този двоенъ брой 9 и 10 завършваме петата годишнина на в. „Славейче“. Издаването на двоенъ брой се наложи поради изключителнитѣ условия на работа, и поради поскъпването на хартията и печата, както и на всички други материали, необходими при издаването на единъ вестникъ. Вѣрваме, че абонати и настоятели напълно разбиратъ доброто ни желание да бждемъ изправни къмъ тѣхъ, и се надѣваме, че и тѣ отъ своя страна ще се постараатъ да бждатъ напълно изправни къмъ насъ, като побързатъ съ изпращането на дължимитѣ суми!

На двора

Пролѣтното слънце се е издигнало високо и е огрѣло цѣлия дворъ. Баба Стана, седнала на трикрако столче току до самия кѣщенъ прагъ, е задрѣмала подъ благодатнитѣ слънчеви лъчи. Златко и другарчето му Владко играятъ изъ двора.

Златко: — Владко, Владко, я ела! Вижъ, какво намѣрихъ!

Владко: — Я! Гжсеница. Смачкай ѝ главата!

Златко: — Чакай да изплашимъ баба. — Взема гжсеницата съ една прѣчка. Двамата се приближаватъ тихо до баба Стана. Златко поставя гжсеницата въ по-

лата ѝ. После и двамата избѣгватъ бързо.

Владко: — Ами ако я ухапе? Нѣма ли да умре?

Златко: — малко изплашенъ. — Ами, ще я ухапе! Ти виждашъ ли си гжсеница да хапе?! Тѣ само лаятъ.

Владко: — Знамъ ли азъ! . . . Може пъкъ и да хапятъ. Азъ ще си отида. Имамъ си работа въ кѣщи. Следъ обѣдъ пакъ ще дойда.

Златко: — Чакай! Ела да вземемъ гжсеницата отъ полата на баба, че тогава ще си отивашъ. Може пъкъ и да хапятъ тѣзи проклетни! . . .

Хайде! — Двамата отново се приближаватъ до баба Стана. Владко стои малко на страна. — Ела, ела по-близо!

Владко: — Вземай я, ако ше я вземашъ, иначе си отивамъ!

Златко: — Ха, вземи я ти, защо карашъ мене!

Владко: — Какво, страхъ ли те е?

Златко: — Отъ какво да ме е страхъ?

Владко: — Отъ гжсеницата.

Златко: — Жайде бе, ти да не се подигравашъ съ мене? Отъ една гжсеница ли ще ме е страхъ?

Владко: — Ха, вземи я съ рѣка, шомъ като не те е страхъ!

Златко: — Май, че тебе те е страхъ повече отъ мене, та затова мене карашъ да я взема. Ха, вземи я ти, ако си юнакъ!

Владко: — Азъ и две гжсеници мога да взема, но не е моя работа. Който я е слагалъ, той да я вземе!

Златко: — Азъ нали ти казахъ, че си страхливецъ. Гледай, какъ азъ ще я взема! — Доближава се по-близо до баба Стана и се навежда да вземе гжсеницата.

Баба Стана: — трепва. — Ти ли си бре, Златко? Ухъ, че ме изплаши! Какво търсишъ тука?

Владко: — Бабо Стано, вижъ какво ти е сложилъ Златко въ полата!